

Σχολική Εφημερίδα

Εστιάζω

Διανέμεται Δωρεάν!

**7ο ΓΕΛ Νέας Σμύρνης «Εστία»
Τεύχος 12ο**

Απρίλιος 2011

Μετά Από Λίγο

Μετά από λίγο μαθαίνεις την ανεπαίσθητη διαφορά ανάμεσα στο κράτημα του χεριού και τη φυλάκιση της ψυχής.

Και μαθαίνεις ότι αγάπη δε σημαίνει επανάπαυση, και συντροφιά δε σημαίνει ασφάλεια,

Και αρχίζεις να μαθαίνεις ότι τα φιλιά δεν είναι συμβόλαια και τα δώρα δεν είναι υποσχέσεις,

Και αρχίζεις να δέχεσαι τις ήττες σου με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια ανοιχτά, με τη μεγαλοπρέπεια ενός ενηλίκου,

Όχι τη θλίψη ενός παιδιού,

Και μαθαίνεις να χαράζεις τους δρόμους σου στο σήμερα επειδή το έδαφος του αύριο είναι πολύ αβέβαιο για σχέδια.

Μετά από λίγο μαθαίνεις ότι ο ήλιος καίει αν πλησιάσεις πολύ κοντά.

Φτιάξε λοιπόν μόνος σου τον κήπο σου και διακόσμησε μόνος σου την ψυχή σου, αντί να περιμένεις να σου φέρει κάποιος λουλούδια.

Και μαθαίνεις ότι τελικά μπορείς να αντέχεις...

Ότι είσαι πραγματικά δυνατός,

Κι ότι πραγματικά έχεις αξία.

Και μαθαίνεις και μαθαίνεις.

Με κάθε αντίο μαθαίνεις.

Φιλία

Το να έχει κάποιος αληθινούς φίλους, είναι μεγάλη υπόθεση. Πότε όμως είναι μια φιλία αληθινή, προορισμένη να αντέξει στις τρικυμίες του χρόνου, και πότε είναι απλά και μόνο μια “παρέα”, που σήμερα είναι και αύριο δε θα είναι;

Το βασικό που πρέπει κάποιος να κοιτάξει για να διαχωρίσει αυτές τις δύο καταστάσεις, είναι τα κίνητρα πίσω από το συναπάντημα. Σε μια αληθινή φιλία, βρίσκομαι μαζί με τον άλλο άνθρωπο για να μοιραστούμε την ίδια τη ζωή, τις χαρές και τις λύπες της. Ο αληθινός φίλος είναι συνοδοιπόρος μου, όχι μόνο στις εύκολες και ευχάριστες στιγμές, αλλά επίσης στις αναπόφευκτες περιόδους θλίψης και δυσκολίας. Σε μια γνήσια φιλία υπάρχει ο αμοιβαίος σεβασμός, ώστε να υπάρχει ώρα και χώρος για να εκφραστούν όλοι. Ο καλύτερος φίλος είναι αυτός που δε φοβάται να μας πει την αλήθεια, αν πιστεύει ότι σε κάτι έχουμε παρεκτραπεί. Είναι όμως παράλληλα έτοιμος να σεβαστεί τις επιλογές μας, έστω και αν διαφωνεί, χωρίς να φύγει από το πλευρό μας.

Σε αντίθεση, όταν μιλάμε για “σκέτη παρέα” τα κίνητρα είναι διαφορετικά: Εδώ δε συναντιόμαστε για να μοιραστούμε τη ζωή στην ολότητά της, αλλά μόνο για να ευχαριστηθούμε κάποια συγκεκριμένα πράγματα, πρόσκαιρα πράγματα, που τυγχάνει να μας αρέσουν και των δύο. Σε τέτοιες σχέσεις γνωρίζουμε – κατά βάθος – ότι υπάρχουν όρια στο τι μπορούμε να μοιραστούμε με τον άλλο. Όταν πια ο ένας από τους δύο βαρεθεί τη συγκεκριμένη απόλαυση που τους ένωνε, ή αν προκύψει εν τω μεταξύ κάποια διαφωνία, η “φιλία” αυτή εξανεμίζεται.

Ο πραγματικός φίλος είναι εκείνος που θα μάθει τα απόκρυφα μυστικά σου.

Θα ενεργήσει πολλές φορές για το καλό σου ακόμα και χωρίς εσένα.

Θα σε συμβουλέψει για τις επιλογές σου χωρίς όμως να σε κατακρίνει.

Θα συζητήσει μαζί σου ατελείωτες ώρες μέχρι να λύσετε το κάθε τυχόν του πρόβλημα χωρίς να κουραστεί ή αδιαφορήσει.

Θα στεναχωρηθείς, θα κλάψεις, θα λυγίσεις και εκείνος θα είναι κοντά σου για να ακουμπήσεις στον δικό του ώμο.

Θα είναι εκεί κάθε φορά που νιώθεις μόνος να σου θυμίζει το αντίθετο με την παρουσία του.

Θα πετύχεις, θα χαμογελάσεις και εκείνος θα βρίσκεται εκεί να σου πει μπράβο σου, τα κατάφερες, είμαι περήφανος για εσένα.

Εκεί που κάποιος θα σε κρίνουν και θα σε κατηγορούν αυτός θα είναι εκεί να σου λέει μη τους ακούς! αξίζεις γι' αυτό που είσαι.

Θα καλαμπουριάζετε και θα γελάτε μαζί ατελείωτες ώρες.

Θα σε βοηθάει να στέκεσαι στα πόδια σου και θα σου δίνει δύναμη όταν εσύ δεν μπορείς να τα καταφέρεις μόνος, ξανά και ξανά και ξανά .

Οι φίλοι στη ζωή μας θα υπάρχουν πάντα..είτε στην καθημερινότητα μας, είτε στις αναπολούμενες στιγμές μας. Φίλοι που θα θυμόμαστε ή θα έχουμε κοντά μας από τα παιδικά μας χρόνια, από την εφηβεία, την φοιτητική μας ζωή κλπ. Φίλοι που περνώντας από θρανίο σε θρανίο υπήρχε πάντα ένα _ + _=B.F.F.E..

Μη ξεχνάμε λοιπόν τους φίλους μας... να τους αγαπάμε, να τους στηρίζουμε, να τους νοιαζόμαστε, να τους προσέχουμε....

Να τους ζητάμε συγγνώμη, να τους λέμε ευχαριστώ!

Αφιερωμένο με αγάπη στους:

(Κατερίνα, Ναταλία, Θωμα΄ίς, Νικολέτα, Μαρτίν, Σταυρούλα, Μαριέττα, Ράνια, Λίζα)

Χελιδόνη Χριστίνα

Δύο λόγια από την Σοφία Ντουράκη

ΑΓΓΛΙΑ (27-30/11/2010)

Ξημερώματα Σαββάτου, πριν καλά-καλά το ρολόι δείξει 6 το πρωί, μια ομάδα μαθητών είχε κιόλας μαζευτεί μπροστά από την είσοδο του Λυκείου. Ο ενθουσιασμός ήταν φανερός. Η ανυπομονησία, ακόμα περισσότερο! Τόσο μάλιστα που για πρώτη φορά στα χρονικά οι μαθητές όχι απλώς έφτασαν στην ώρα τους, αλλά περίμεναν οι ίδιοι τους καθηγητές! Για καλή μας τύχη δεν χρειάστηκε να περιμένουμε και πολύ, καθώς λίγη ώρα αργότερα όλα ήταν έτοιμα για να αρχίσει το ταξίδι. Στο μεταξύ...η αγωνία κορυφώνεται!

Οι βαλίτσες φορτώνονται στο πούλμαν και στη συνέχεια στο αεροπλάνο που θα μας μετέφερε στην Αγγλία. Το ίδιο κι εμείς! Τελικά, στις 11:15 (ώρα Αγγλίας πλέον!) είχαμε επιτέλους φτάσει στο αεροδρόμιο του Heathrow όπου μας περίμενε ένα πούλμαν για να μας μεταφέρει στο ξενοδοχείο μας στο κέντρο του Kensington.

Όλα γύρω μάς θύμιζαν πως είχαμε φύγει για τα καλά από Ελλάδα. Το τσουχτερό κρύο, τα αυτοκίνητα με το τιμόνι στα δεξιά, οι άνθρωποι... Ναι, ήμασταν πράγματι στο Λονδίνο!

Δυστυχώς τα απρόοπτα του ταξιδιού άρχισαν από την πρώτη κιόλας μέρα μας στην Αγγλία, κι έτσι εξαιτίας των διαδηλώσεων που γίνονταν στο κέντρο από τους φοιτητές δεν μπορέσαμε να πραγματοποιήσουμε το αρχικό μας πρόγραμμα. Αντιθέτως, περάσαμε το πρώτο βράδυ κάνοντας βόλτες έξω από το Hyde Park και γνωρίζοντας καλύτερα την πόλη που μας φιλοξενούσε, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσαμε ακόμη να συνηθίσουμε την ανάποδη οδήγηση των Άγγλων που παραλίγο να μας προκαλέσει πολλαπλά ατυχήματα!

Η δεύτερη μέρα στο Λονδίνο ξημέρωσε, και απ' ότι φάνηκε στη συνέχεια αναπλήρωσε για τα καλά την προηγούμενη 'χαμένη' μέρα. Πρώτο σταθμό μας αποτέλεσε το Μουσείο Ιστορίας από το οποίο εκτός από το τεράστιο και επιβλητικό κτήριο στο οποίο στεγαζόταν, αξίζει να αναφέρουμε τους μυθικούς δεινόσαυρους (με ιδιαίτερη αναφορά στον τεράστιο T-Rex που έμοιαζε κάτι παραπάνω από αληθινός!), καθώς και τα εκατομμύρια ζώα σε πραγματικές διαστάσεις, όπως η μπλε φάλαινα που ήταν ίση με μια ολόκληρη αίθουσα του μουσείου. Από εκεί, χωρίς καθυστερήσεις (όπως μας τόνιζε συνέχεια η κ. Δαμιανοπούλου!), πήγαμε απευθείας στο Μουσείο Φυσικής όπου οι περισσότεροι μαθητές, αλλά και καθηγητές, κατευθύνθηκαν αμέσως στο μεγάλο gift shop όπου και πέρασαν την ώρα τους. Ωστόσο, όσοι αφιέρωσαν έστω και λίγο από τον χρόνο τους κάνοντας μια γρήγορη γύρα στο μουσείο, είμαι σίγουρη πως θα έμειναν άφωνοι με την μοναδική ικανότητα των Άγγλων να δημιουργούν εκθέματα ακόμη κι από υλικά όπως χαλασμένα στυλό, κούκλες Barbie, και πλαστικά ποτήρια! Η μέρα φυσικά δεν τελείωνε εδώ. Το ίδιο και οι ξεναγήσεις! Έτσι, συνεχίσαμε την επίσκεψή μας στο Λονδίνο κάνοντας μια γρήγορη βόλτα στο Covent Garden, το Βρετανικό

ατα απ' ολόκληρο τον κόσμο Βρετανικό Μουσείο. Κάπου εδώ ήταν που είχαμε πλέον πάθει 'overdoze' επισκέψεων, κι έτσι μια και είχε πλέον νυχτώσει, γυρίσαμε πίσω στο ξενοδοχείο για να ξεκουραστούμε προκειμένου να είμαστε έτοιμη για την αυριανή μας περιήγηση στο κέντρο πυρηνικών ερευνών του Culham. (Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έγινε, καθώς όχι μόνο δεν κοιμηθήκαμε, αλλά ορισμένοι από εμάς δεν άφησαν και τους υπόλοιπους πελάτες του ξενοδοχείου να κοιμηθούν αναγκάζοντας τους να βγουν έξω στο κρύο με τις πιτζάμες στις 2 το βράδυ! -λεπτομέρειες περιττές!-)

Την τρίτη μέρα πράγματι ξυπνήσαμε νωρίς το πρωί και στις 8 αναχωρήσαμε έχοντας ως προορισμό μας το Culham. Εκεί περάσαμε 3 ώρες ενημέρωσης και ξενάγησης στο επιστημονικό κέντρο, ενώ στις 13:00 αναχωρήσαμε για Οξφόρδη έχοντας πλέον μάθει τα πάντα σχετικά με τις προσπάθειες των ερευνητών να χρησιμοποιήσουν την ενέργεια από πυρηνική σύντηξη, καθώς και για τα οφέλη που θα είχε κάτι τέτοιο τόσο για το περιβάλλον, όσο και για τον ίδιο τον άνθρωπο. Αφού λοιπόν επισκεφτήκαμε και τα κολλέγια Trinity της Οξφόρδης, (επίσκεψη που δικαιολογημένα μας έβαλε σε σκέψεις για το αν τελικά θα περάσουμε τα φοιτητικά μας χρόνια στην Ελλάδα), αναχωρήσαμε για την τελευταία στάση της ημέρας, το Stratford, την πόλη όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε ένας από τους σπουδαιότερους ποιητές και θεατρικούς συγγραφείς, ο William Shakespeare.

Η τέταρτη και τελευταία μέρα στο Λονδίνο ξημέρωσε επιφυλάσσοντας για όλους μας μια μεγάλη αποχαιρετιστήρια έκπληξη: χιόνι! Χωρίς καμία αμφιβολία δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί κάτι πιο ιδανικό, μια και η κρουαζιέρα στον ποταμό Τάμεση που ακολούθησε δεν θα ήταν με τίποτα τόσο μαγευτική χωρίς το χιονισμένο τοπίο της Γέφυρας του Λονδίνου και του Big Ben. Φυσικά, το ίδιο ισχύει και για την επόμενη περιήγησή μας στο Greenwich, όπου μπορεί λόγω της κακοκαιρίας να μην μπορέσαμε να ανεβούμε στο αστεροσκοπείο, ωστόσο όμως επισκεφτήκαμε τα ονειρεμένα κτήρια του Naval College, όπως το Painted Hall και το Chapel.

Κάπως έτσι το ταξίδι μας έφτασε στο τέλος του, μια και αυτό που ακολούθησε ήταν η αναχώρησή μας πίσω στην Αθήνα με την πτήση των 22:15. Για πρώτη φορά μέσα σε όλες αυτές τις μέρες, στο πούλμαν που μας μετέφερε από το αεροδρόμιο της Αθήνας στο σχολείο επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Θα έλεγε κανείς πως ευθύνονταν η κούραση, οι μεγάλες αποστάσεις, ή ακόμα και το υποτιθέμενο 'jet lag'. Ωστόσο η πραγματική αιτία ήταν μία και μοναδική: νοσταλγία...

*Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μετάφραση από άρθρο βρετανικού ενημερωτικού φυλλαδίου. Πηγή: **RAINFORESTS– THE BURNING ISSUE /The Prince’s Rainforests Project (Charles, The Prince of Wales)***

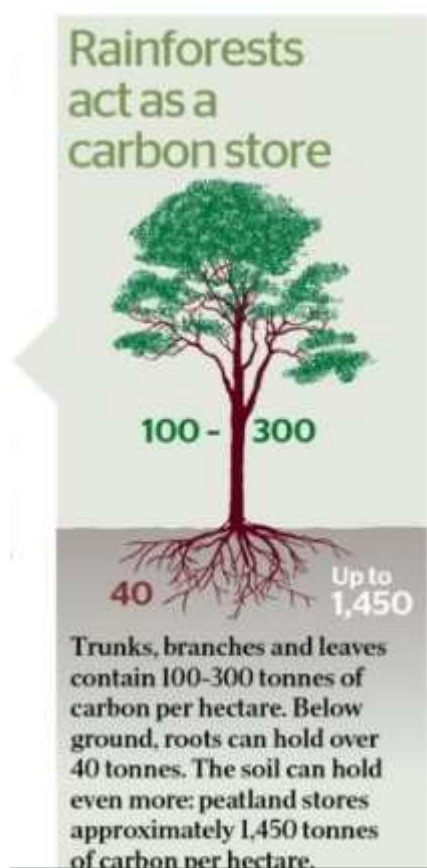
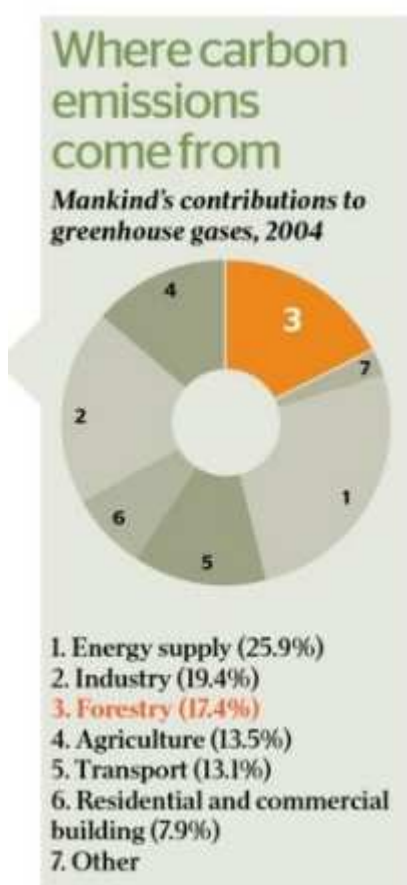
Τα τροπικά δάση μπορεί να φαίνονται απομακρυσμένα, αλλά μας συντηρούν όλους. Ο πιο ζωτικός ρόλος τους σήμερα είναι στη μάχη ενάντια στην παγκόσμια υπερθέρμανση. Η καταστροφή των τροπικών δασών θα μας ωθήσει σε ένα επικίνδυνο μονοπάτι– η διατήρησή τους μπορεί να μας βοηθήσει να στραφούμε σε ένα ασφαλέστερο μέλλον.

Για να αντιληφθούμε την αξία των τροπικών δασών, πρέπει να κατανοήσουμε το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Τα αέρια του θερμοκηπίου στοχοποιούνται συνεχώς, δεν θα μπορούσαμε όμως να επιβιώσουμε δίχως αυτά. Συγκεκριμένα, η ενέργεια φτάνει στην επιφάνεια της γης με την μορφή ηλιακού φωτός και εκπέμπεται πίσω στο διάστημα ως υπέρυθη ακτινοβολία. Τα αέρια του θερμοκηπίου, το πιο σημαντικό εκ των οποίων είναι το CO₂, παγιδεύουν μέρος αυτής της ακτινοβολίας, διατηρώντας τη θερμοκρασία της γης στα ιδανικά επίπεδα για τους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά. Αυτά τα «μονωτικά» αέρια αποτελούν λιγότερο από το ένα δέκατο % της ατμόσφαιρας, αλλά χωρίς αυτά ο πλανήτης μας θα ήταν όσο κρύος είναι ο Άρης.

Το πρόβλημα είναι ότι αυξάνουμε επικίνδυνα τη συγκέντρωση αυτών των αερίων. Η καύση ορυκτών καυσίμων–στα αυτοκίνητα, στα κτίρια, στα κέντρα παραγωγής ενέργειας και στα εργοστάσια– απελευθερώνει τεράστιες ποσότητες CO₂ και άλλα αέρια του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα. Κατά τα περασμένα 650,000 χρόνια η συγκέντρωση CO₂ στην ατμόσφαιρα έχει διατηρηθεί εντυπωσιακά σταθερή, συντελώντας στο σταθερό κλίμα που επέτρεψε την ανάπτυξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Αλλά τα επίπεδά του έχουν αυξηθεί κατά ένα τρίτο τα τελευταία 200 χρόνια και συνεχίζουν να αυξάνονται. Ως αποτέλεσμα, η θερμοκρασία της γης αυξάνεται επίσης. Εάν συνεχίσουμε έτσι, ο πλανήτης μας θα είναι 4 ως 6 βαθμούς θερμότερος μέχρι το τέλος του αιώνα. Ένας θερμός και γεμάτος άνθρακα κόσμος θα επιφέρει καταστροφικές συνέπειες. Αυξήσεις στην στάθμη της επιφάνειας της θάλασσας θα πνίξουν πόλεις, ξηρασίες και πλημμύρες θα αποδεκατίσουν την αγροτική παραγωγή, οι βίαιες καταιγίδες θα πληθύνουν και η μετανάστευση εκατομμυρίων περιβαλλοντολογικών προσφύγων θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαμάχες και πολέμους. Ο πλανήτης θα επιβιώσει– ο τρόπος ζωής μας μάλλον όχι. Συνεπώς πρέπει να κάνουμε

άνθρακα και να αποτρέψουμε το κλίμα μας από το να ξεφύγει εκτός ελέγχου.

Κάποιοι μπορεί να εκπλήσσονται στο άκουσμα του γεγονότος πως τα τροπικά δάση θα αποβούν ζωτικά στη μάχη ενάντια στην κλιματική αλλαγή. Κι όμως, αυτά τα δάση αποτελούν τεράστιες αποθήκες άνθρακα: πελώρια δέντρα, ως 60 μέτρα ψηλά, συγκρατούν τεράστιες ποσότητες άνθρακα στους κορμούς, στα κλαδιά και στα φύλλα τους. Οι ρίζες και το χώμα περιέχουν ακόμη περισσότερο άνθρακα, ειδικά στα πλούσια εδάφη ορισμένων χωρών.

Ο φράκτης του Θανάτου

Η ιστορία είναι βαμμένη κόκκινη. Κόκκινη από το αίμα που έχει χυθεί.
Γιατί άραγε τόσο αίμα? Γιατί άραγε τόσο μίσος?
Για τα λεφτά? Πάρτε τα όλα, ειλικρινά δεν με νοιάζει.

Για την εξουσία? Σας την χαρίζω, εγώ ευτυχώς δεν πάσχω από αρχομανία. Ή απλά δεν έχω την ανάγκη να εξουσιάζω τους άλλους.

Για τους θεούς σας? Τέλεια, άλλη μία φτιαχτή αλήθεια, που σαν μόνο της σκοπό ύπαρξης έχει την αναπαραγωγή ακόμα περισσότερου μίσους.

Καλωσορίσατε λοιπόν στον φαύλο κύκλο των πολέμων. "Γίνεται πόλεμος για την αποκατάσταση της ειρήνης" θα πούνε κάποιοι, μα δεν είναι δυνατόν, και μόνο στο άκουσμα ακούγεται τόσο γελοίο.

Σε ένα παιχνίδι πολέμου, μα τι ειρωνεία, είχα διαβάσει το εξής "ένας αμερικάνος θα περάσει ολόκληρο ωκεανό για την αποκατάσταση της ειρήνης, αλλά δεν κάνει τον κόπο να περάσει τον δρόμο για να πάει να ψηφίσει."

Έτσι λοιπόν έχει χυθεί τόσο αίμα.

Και μέσα σε όλα αυτά, διαβάζω κάπου για το φράκτη που θα "αναδυθεί" στα σύνορα της χώρας... μας, σας, δεν ξέρω, έχω μπερδευτεί πια!

Μπορεί να κινδυνεύω να χαρακτηριστώ ως γραφικός, άμα πω αυτό το κοτετσόσυρμα που θα βάλετε, φράκτη του θανάτου. Αλλά δεν πειράζει, γιατί αυτή είναι η αλήθεια.

Δεν θα δεχτώ λοιπόν να χυθεί ούτε μια σταγόνα αίματος ακόμα, ενός συνανθρώπου μου, ενός αδερφού μου, ενός φίλου μου... για τα σύνορα σας! Απαιτώ να μην στάξει ούτε σταγόνα αίματος στο χώμα όλων μας, για κάτι που εσείς δημιουργήσατε, εσείς αγαπήσατε και εσείς και μόνο εσείς επωφελεύεστε από αυτό, μα τι άλλο, παρά τα όρια που βάλατε ανάμεσα μας. Νομίζω κάποιος τα ανέφερε ως σύνορα.

Μπορεί στα βιβλία των σχολείων όταν θέλετε να αναπαραστήσετε μια εικόνα με δύο ανθρωπάκια, να βάζετε το ένα να είναι λευκό και το άλλο έγχρωμο για να προσαρμοστούμε με την διαφορετικότητα, αν και εγώ δυσκολεύομαι να προσαρμοστώ με την ομοιότητα σας, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα, αλλά στο τέλος εσείς προσπαθείτε να φυτέψετε μέσα μας το αίσθημα της πατρίδας τόσο πολύ ώστε να περνάει στα όρια του ρατσισμού, ή και του ρατσισμού αυτού καθ' αυτού!

Μόνο να είστε έτοιμοι, όσο κουρσεύετε τα όνειρα μας και υψώνετε ανάμεσά μας τείχους, φράχτες, ναρκοπέδια, σύνορα, όρια... να είστε έτοιμοι για την δική μας αντίδραση, γιατί όπως διάβασα κάπου " Η εξέγερση θα είναι βίαιη, γιατί εσείς, η κυρίαρχη τάξη στηρίζετε στη βία και δεν δείχνετε καμία διάθεση να αποσυρθείτε ειρηνικά... ΘΑ ΣΥΜΒΟΥΝ ΟΛΑ ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΝ. ΠΡΟΣΕΧΤΕ ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΥΠΝΗΣΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ..."

Οι active member το συγκρότημα του οποίου οι στίχοι ίσως να έχουν χαράξει τα περισσότερα θρανία λυκείων στη χώρα σε ένα τραγούδι τους λένε " έμεινα εδώ να τραγουδάω και σας ρωτάω, τελικά από ποιούς εκδίκηση ζητάω, από κείνους πως ξέρουμε ότι φταίνε ή από κείνους που τριγύρω πάλι κλαίνε?

Και αναρωτιέμαι ποιος είναι αυτός ο mainstream τύπος που είναι ο πραγματικός υπαίτιος αυτής της έξαψη του ρατσισμού?

Άραγε είσαι εσύ? Είσαι εσύ που τόσα χρόνια κρυβόσουν πίσω από το κλισέ " το ψάρι από το κεφάλι βρομάει", και όντας η "ουρά" και αποποιούμενος των ευθυνών σου χόρευες εις βάρος των άλλων?

Όχι, δεν είσαι! Εσύ δίνεις λεφτά στην unisef, εσύ είσαι τόσο αντιρατσιστής πού δέχεσαι το παιδί σου να κάνει μάθημα στο ίδιο τμήμα με τους αλλοδαπούς. Μα τι μεγαλοψυχία! Είσαι εσύ πού για να κάνεις ελεημοσύνη βγάζεις από την μαίμου τσάντα σου, το D&G πορτοφολάκι σου, και με περίσσιο ουμανισμό ρίχνεις ένα κέρμα.

Αλλά δεν ακούς το γδούπο του κέρματος όταν πέφτει! Δεν ακούς την καρδιά σου να χτυπά, γιατί καμία φορά ξεχνιέται και σταματά!

Τελικά εσύ είσαι. Εσύ πού μέρα με την μέρα, κοιτάς αριστερά μόνο για να φτύσεις. Και νιώθεις άνετα στα γεμάτα με μίσος και μισαλλοδοξία μαξιλάρια της ακροδεξιάς!

Καρέλης Αλέξανδρος

Έφηβοι

Είμαι μια συνηθισμένη έφηβη. Διανύω το δέκατο πέμπτο χρόνο της ζωής μου αλλά αισθάνομαι πως αυτά τα χρόνια που ζω δεν έχουν νόημα. Όχι γιατί το επέλεξα αλλά γιατί έτσι είναι η ζωή... Οι λέξεις εφηβεία και σχολείο ήταν και είναι συνηθισμένες για κάθε έφηβο αλλά για πολλούς από εμάς έχουν διαφορετική σημασία. Την εφηβεία την περνάμε μόνοι μας, καθώς οι γονείς μας δουλεύουν πολλές ώρες για να κερδίζουν τα προς το ζην για εκείνους και πολύ περισσότερο για μας που μας πληρώνουν τόσα φροντιστήρια και τόσα ιδιαίτερα. Έτσι γυρνούν κουρασμένοι μεν, ευτυχισμένοι δε που εξασφαλίζουν στα παιδιά τους αυτά που στερήθηκαν, κι όμως μέσα στην ευτυχία τους κάνουν ένα λάθος. Εμείς μένουμε μόνοι, κλεισμένοι στον εαυτό μας χωρίς κανέναν, με μόνο «φίλο» την τηλεόραση. Μπροστά στην τηλεόραση είμαστε ανήμποροι να αντισταθούμε σε κάθε είδους ερέθισμα που μας προκαλεί...

Δεν αντέχω να βλέπω εφήβους να σκοτώνονται μεταξύ τους, δεν μπορώ να αισθάνομαι πως οι άνθρωποι με δυσκολίες και αναπηρίες θεωρούνται όντα ενός κατώτερου θεού, δεν αντέχω να βλέπω φίλους να καπνίζουν και να παίρνουν απαγορευμένες ουσίες για να ξεφύγουν από τη φυλακή που τους έχει κλείσει η ζωή. Δεν μπορώ να φανταστώ πως συνομήλικοί μου σκοτώνουν χωρίς ενδοιασμό. Δεν μπορώ να ζω τον ρατσισμό στα σχολεία... Όλοι μας έχουμε έρθει σε μερικές από τις παραπάνω καταστάσεις αλλά πολλοί από εμάς δεν μπορούμε να το παραδεχτούμε. Γιατί;

Σε πολλούς από εμάς δεν αρέσει το σχολείο. Έχει αναρωτηθεί κανείς το γιατί; Έχει σκεφτεί ποτέ κανείς να αλλάξει το σύστημα και να μας βοηθήσει να αγαπήσουμε το σχολείο στο οποίο κυριολεκτικά περνάμε τη μισή από την κάθε μας μέρα; Το εκπαιδευτικό μας σύστημα έχει μετατρέψει την καθημερινή διδασκαλία σε ανάγκη απομνημόνευσης της διδακτέας ύλης, ενώ ο σκοπός της διδασκαλίας πρέπει να είναι η ανάπτυξη της κριτικής ικανότητας των μαθητών και η δημιουργία αυτόνομων προσωπικοτήτων. Αλλά ποιος ενδιαφέρεται για την παιδεία και για τους μελλοντικούς νέους της ελληνικής κοινωνίας; Οι έφηβοι είμαστε έρμαιο των μεγάλων εταιρειών ρούχων και καλλυντικών. Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι η εξωτερική μας εμφάνιση η οποία πολλές φορές μιμείται αυτή των σταρ της τηλεόρασης, ανθρώπων που έχουν τις τσέπες γεμάτες έχοντας όμως προβλήματα με την ψυχή τους.

Οι έφηβοι έχουν αλλάξει πια. Ίσως οι γονείς μας, ίσως οι μεγάλες εμπορικές εταιρίες, ίσως η τηλεόραση, ίσως το κράτος, ίσως και εμείς οι ίδιοι έχουμε καταφέρει να δημιουργήσουμε ένα μέλλον που φαντάζει ιδανικό, χωρίς όμως ηθικές αξίες και κυρίως χωρίς τα κατάλληλα εφόδια. Δεν υπάρχει κανείς που μπορεί να βοηθήσει τα παιδιά που ονειρεύτηκαν έναν κόσμο σαν τον δικό μου, έναν κόσμο

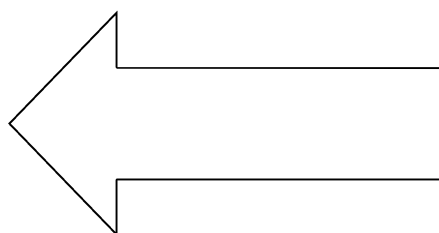
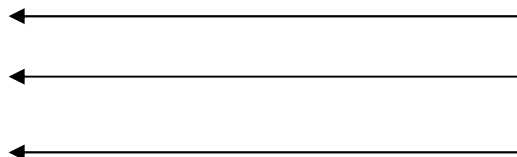
Είναι χρέος όλων μας να αλλάξουμε ό,τι μας ενοχλεί, είναι δικαίωμα στη ζωή να παίρνουμε ό,τι μας αναλογεί και μπορούμε όλοι να διεκδικήσουμε τα όνειρά μας να γίνουν πραγματικότητα, γιατί η ζωή είναι ένα παιχνίδι που όταν χαλάσει δεν θα υπάρχει τρόπος να το φτιάξουμε και να το κάνουμε όπως ήταν πριν. Απλώς θα παλιώσει και στο τέλος θα καταστραφεί.

Ας μην αφήσουμε τη ζωή μας να πάθει ό,τι έπαθε το παιχνίδι.

Στεφανία Ιωαννίδου

ΑΓΓΕΛΙΑ

Χρειαζόμαστε
επειγόντως
αρθρογράφους για
την εφημερίδα μας!
Πείτε μας τις ιδέες
σας, εκφράστε τα
παράπονά σας,
ζωγραφίστε ό,τι
τραβάει η ψυχή
σας, αφήστε
ελεύθερο το
δημοσιογραφικό
σας δαιμόνιο (αν
δεν το αφήσετε
εσείς θα έρθουμε
εμείς να το
απαγάγουμε) και
γράψτε!

Αν δεν βρούμε όσα άρθρα θέλουμε
μέχρι τότε, όλα τα παντελόνια σας
θα γίνουν σαρκοφάγα.

Υπεύθυνοι σύνταξης:

- Κωνσταντίνος Μπίσαλας (Θεολόγος και άλλα)
- Καλλιγεράκη Αλεξία (Β1 συλλέγει τα άρθρα- συνήθως κρέμεται από μια σκάλα και παλεύει με κάτι μπογιές δίπλα στη βιβλιοθήκη)

Εστία Νέας Σμύρνης: 15/04/2011

Do you remember that time, all those years ago? It's been so long, a haze covers up the details, your face, the sound of your voice, maybe even what you actually said- where you even there? I can't be sure of that either.

We always thought we were indestructible. We are, you know. Nobody can take that feeling from us, the sheer bliss- or maybe it was serenity- of that golden, sunlit day. We can still feel the breeze, the sweet scent of summer hay in the air and that deep, comforting warmth of the sun. We're still there, you know. Invincible, indestructible, touched by neither time nor age.

And while we still unravel this short time of our lives, we'll get swept away from that place. We'll hold onto the memories, but they'll spiral down and fade away... All we can do is keep on going forward, to whatever fate has in store for us.

But we will always be there, until the very fabric of the universe is no more. Always there, in silence.

And though I most likely won't remember what happened there at that time, it has been engraved in my soul.

So please let me go.